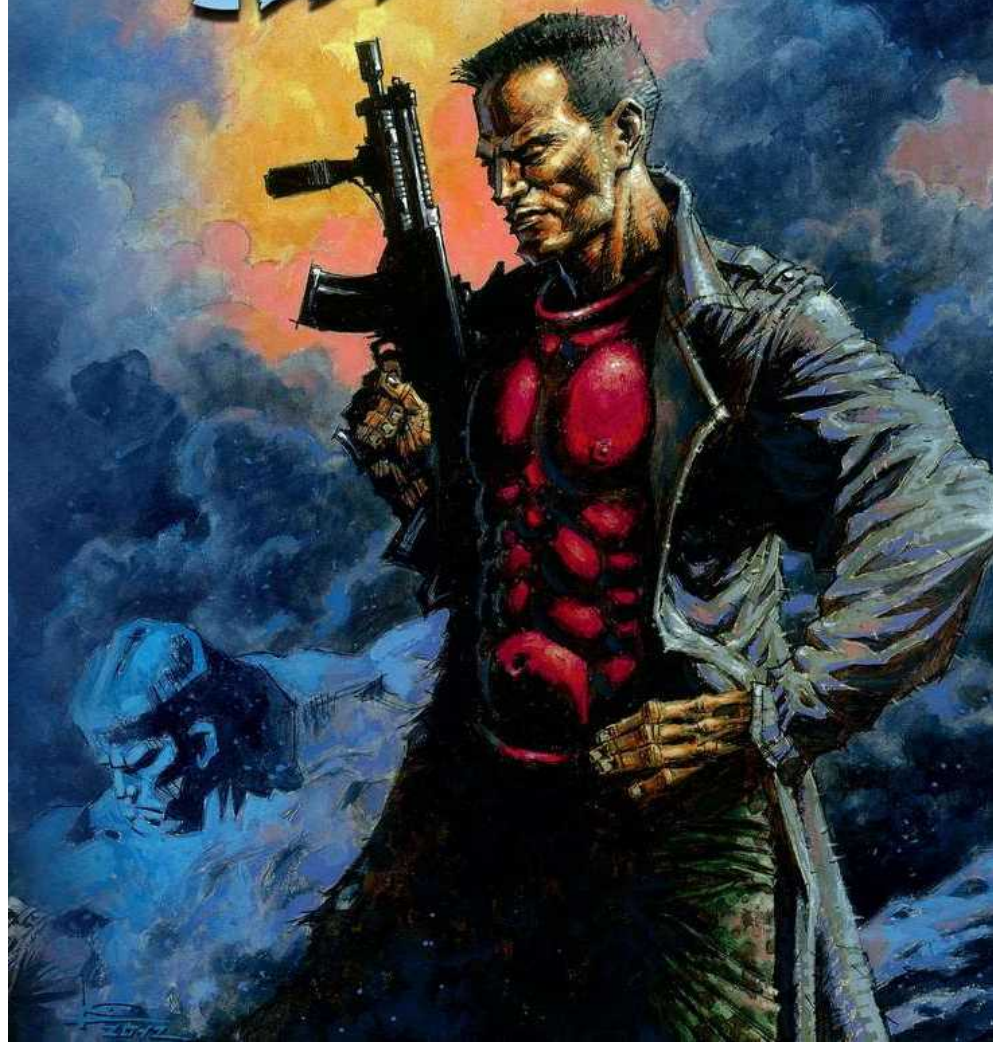

ALEX DRESCHER

PROLNUTÍ
KNIHA DRUHÁ

JEDEN Z DEVĚTI

LEONARDO
PETŘVALD

Knihy Alexe Dreschera v nakladatelství Leonardo

Cyklus Klopp Yggredd

Dokonalý obchod
S čím kdo schází
Není jiných cest

Cyklus Prolnutí

Tovaryš
Jeden z devíti

<http://www.alex Drescher.estranky.cz/>

Alex Drescher

**JEDEN
Z DEVÍTI**

(Prolnutí, kniha druhá)

LEONARDO
PETŘVALD
2012

Alex Drescher

JEDEN Z DEVÍTI

(Prolnutí, kniha druhá)

Copyright © 2012 by Alex Drescher

Cover Art © 2012 by Lubomír Kupčák

For Czech Edition © 2012 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978- 80-85951-75-2

ISBN 978-80-85951-94-3 (PDF)

ISBN 978-80-85951-95-0 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-85951-91-2 (ePub)

ISBN 978-80-85951-96-7 (mobi)

*Tuto knihu věnuji nejdůležitějším lidem svého života:
Naděnce a Štěpánkovi, kteří mému poklidnému
životu dodávají příchuť bungee jumpingu bez bungee,
a svým rodičům...*

*... a také svým testovacím čtenářům
a pokusným králíkům Vaškovi, Zdeňkovi, Martinovi, Natálii,
Jitce a Táničce, kteří ochotně přečetli rukopis této knihy
a dostalo se mi od nich podpory a cenných rad...*

*... a v neposlední řadě též Čurdovi, skromnému fenoménu
naší doby, jehož jedinou vadou na vrozené skromnosti
jsou jeho neustávající žádosti o dedikaci.*

PROLOG

Muž seděl v rohu výčepu, záda opřená o dřevěné ostění, a zamyšleně pokuřoval z krátké dýmky. Tvar troubele jej s naprostou jistotou vyřazoval jak z kategorie místních, tak z řad univerzitních zaměstnanců. Konečně i jeho oblek tak vypadal. Tohle rozhodně nebyla anglická vlna. Dokonce neměl ani podšité lokty, což byla v univerzitních kruzích, u lidí pracujících za psacím stolem, naprosto běžná věc.

Byla válka a noviny i deníky promítané v biografu přetékały varováními před špiony a naslouchajícím nepřítelem, ale jeho, i když sem nepatřil, nikdo nepodezříval. Neměl na sobě sice zelenou uniformu armády ani modrou uniformu příslušníka RAF, ale všem připomínal neškodného obchodního cestujícího, jakých do města denně přicházely desítky.

Musel se v duchu pousmát. Doba byla sice zmatená a děly se hrozné věci, ale magie stále ještě fungovala a jeho maskovací amulet patřil k nejlepším.

Když jeho očekávaný spolustolovník konečně vstoupil do hostince a s úlevným povzdechem se zbavoval promoklého pláště, přátelsky mu zamával. Pak rukou poplácal místo vedle sebe a pozdravil ho: „Brej večír, pane profesore.“

Oslovený profesor pozdrav opětoval a mírně nervózně přijal místo u stolu. Muž z něj cítil nejistotu, váhavost, zda na tuto zvláštní schůzku má přijít, ale nakonec zvítězila jeho zvědavost podpořená tím, že coby lingvista nedokázal podle přízvuku a způsobu mluvy svého hostitele nikam zařadit.

„Četl jste ty poznámky?“ zeptal se ho zvědavě.

Profesor přikývl. „Ano, prošel jsem si je.“ Popravdě by ale musel říci, že je hltač slova od slova několikrát a vždy až dlouho do noci.

„A?“

„Zajímavé,“ odvětil lakonicky.

Muž se ušklíbl. „No, to bych taky řek.“

„Ale původní to rozhodně není. Viděl jsem tam zřetelné paralely se starogermánskými, severskými, a dokonce i keltskými bájemi. Rozhodně je to ale neotřelé pojetí.“

„Jiné než v té vaší knížce?“

Rozmrzele na to mávl rukou. „Příběh pro děti bez epického rozměru. Jen náznak něčeho většího.“

„Právě,“ podotkl cizinec. „Tušíte vůbec, co tu před vámi odkrývám? Je to zcela jiný svět. A on existuje, věřte mi, a oni také...“

Věnoval mu zamyšlený pohled.

Muž sáhl do náprsní kapsy černého saka a podal mu několik listů, hustě popsaných nervózním písmem.

„Další studijní materiál?“

Cizinec přikývl. „Pro tu vaši novou knihu. Tu s těmi půllidmi, nebo jak je vlastně nazýváte, a o jejich putování. Říkal jste, že už máte v hlavě koncept jejich nepřítele a jeho služebníků.“

„Ano, pracuji na tom...“

„Pak to berte jako malej závdavek,“ pronesl cizinec a ukazováček zabodl do textu předávaných poznámek. „Jestli budete chtít vědět víc, stačí se mi ozvat na tohleto číslo. Mám dost různých poznámek, co by se vám mohly hodit.“

„Za kolik?“ zeptal se ho profesor s pochopením.

„Tři tisíce.“

„Tři tisíce liber?“ vydechl šokovaně.

„Musím se vrátit do Evropy, nejlíp přes neutrální Švédsko, a to bude stát hodně peněz,“ odvětil muž.

„Ozvu se vám,“ odvětil profesor zamyšleně, zatímco listoval poznámkami. „Hm, hm, hm. Devět služebníků temnoty... hm,“ mumlal si přitom.

Když odešel, cizinec v hostinci počkal ještě dvacet minut, pak zaplatil a vyšel ven. Chlad večera se do něj opřel nečekanou silou, až se zajíkl. Pak se do něj opřel ještě nějaký vrávorající opilec. Odstrčil ho a vyrazil do noci.

Možná pro ten spěch si ale nevšiml, že potácející se muž, který opilost jen předstíral, si prohlíží divnou věc, kterou mu v nestřeženém okamžiku vytáhl z kapsičky u vesty. Pak ji znechuceně zahodil.

Zřejmě neměl pro maskovací amulet žádné upotřebení...

Profesor se v oxfordské hospodě *U bílého koně* s cizincem už nikdy neseťkal, a když chtěl později nabízený obchod odmítnout, telefonní linka, na kterou volal, byla zrušena. Zpráva v novinách o muži, který byl nalezený v nedaleké vesnici postřelený, profesorovi unikla, stejně jako ta následující – o tom, že neznámý muž byl v komatu převezen do státní léčebny.

1. KAPITOLA

Do uší se mi zařízl ostrý svist přilétajících min. Toho idiota, co afghům prodal staré sovětské stodvacetimilimetrové minomety, bych z fleku zabil. Podvědomě jsem se přikrčil, a jako by mi to mohlo pomoci, vtáhl hlavu mezi ramena. Až příliš dobře jsem ale věděl, že mi to nepomůže. Ne když ležíte na stráni poseté balvany nejrůznější velikosti, místo kila semtexu máte jen polní lopatku a hlavu nevtahujete pod želví krunýř vylepšený půlmetrem kevlaru.

A nebyl jsem jediný – za sousední skupinou skalisek se krčili dva kluci z družstva E. Když minometná salva konečně dopadla, snažili se zrovna o to, co já už dávno vzdal – o přežití.

Šest rudozlatých explozí vyrašilo ze země přesně na půli cesty mezi našimi úkryty. Mě před střepinami chránilo nevysoké, jehlanovité skalisko. Zakouřilo se z něj a jeho špička mi dopadla k nohám, uříznutá stejně hladce, jako kdyby to měl na svědomí laser. Neměl, stačil na to i kus ruské oceli zpoza Uralu.

Afghánistán jí byl plný už desítky let, a to přes všechna embarga nejprve uvalovaná Spojenými národy a pak Unií, protože dokud tu zuřila válka, pořád se sem vyplatilo dovážet zbraně. Jakékoliv a komukoliv. Třebas i pamatující nejen třetí, ale i druhou světovou. Tady našel uplatnění sebevětší šunt, povalující se v armádních skladištích...

Přežil jsem. Ti dva klučinové ale tolik štěstí neměli. Během zlomku vteřiny zmizeli v krvavě rudé mlze, která doprovázela jejich efektní rozprsknutí se po okolí. Když se rozptýlil kouř, za jejich skálou to vypadalo jako v doupěti šíleného řezníka. Znechuceně jsem

si odplivl. V náprsní kapse jsem už měl tučt psích známek od kluků ze svého družstva. Teď abych začal sbírat i známky od cizích. Zavrtěl jsem hlavou. Co tady ksakru vlastně dělám...

Nikdo si už vlastně ani nepamatoval pravý důvod, proč tu jsme. Během svého turnusu jsem slyšel asi tučt zdůvodnění a jedno bylo pitomější než druhé. Pobavilo mě to o demokracii. O tom se nás snažil přesvědčit náš ideový školitel. Byl to blbec – afghové řezali anglány, rusáky, amíky a potom i nás euráče a na nějakou demokracii neměli čas. Spíše bych věřil šuškanďe o ropě a nalezištích všelijakých rud, zejména těch vzácných.

Druhá afghánská skončila v době, kdy jsem ještě dělал do plínek. Teď tu oficiálně panovalo příměří pod diktátem Společných jednotek rychlé reakce. Na klid zbraní to ale rozhodně nevypadalo. Drželi jsme většinu měst, pár desítek vesnic a několik hlavních silnic, ale všechno ostatní patřilo jim. Každý přesun se stal hrou o život a každá kolona byla pro rebely lákavým cílem. Jen pitomec by tenhle sajrajt nazýval policejní akcí. Byl to boj o holý život.

Skončila tu spousta kluků z celé Evropy. Některé sem poslal soud. Znáte to – vyber si lapák, nebo armádu. Pitomci, já bych se do kriminálu třeba i doplazil... Pak tu byli nadšenci. Dílem nácci toužící dokázat všem ostatním, že oni jsou ti *übermenschen*, a dílem dobrovolníci plní ideálů, které chtěli věrozvěstsky šířit. Ti skápli jako první. A pak jsme tu byli my ostatní – kluci, co neměli na zdravotní pojištění ani na školné a kterým nikdo na stříbrném tácu nenaservíroval růžovou budoucnost. Pro takové zkrachovalé existence prostě jiná práce nebyla. Kdysi se nám říkalo loseři. Teď už nám tak nikdo neříká, protože svět na sklonku čtvrté ekonomické krize je plný loserů. Je to vlastně takový životní styl...

„Já Modrý, já Modrý,“ zachrčel mi náhle ve sluchátkách volací znak našeho starého. Kapitán Horák byl jedním z oficírů, které povýšili v poli, takže něco uměl, a navíc to byl Čech, tedy plemeno, které se čtyř hvězdiček normálně dočká leda in memoriam. Věřil jsem mu, i když se nám nikdy ani slovem nezmínil o tom, jak to jako politicky nespolehlivý dokázal. Podivné to bylo o to víc, že jeho starší bratr byl plukovník Secesní armády. Jen těžko se dal v kádrových materiálech najít horší škaloup, než byla účast na

slavné porážce národů Visegrádské skupiny, jež měly tu drzost požadovat vystoupení z Unie, zejména když se ta účast týkala špatné strany konfliktu. Jenomže kapitán měl velení, a dokonce i pár evropských metálů. Jeho jedinou chybičkou bylo, že ho a s ním i jeho jednotku všichni obvykle a s oblibou nasazovali do sebevražedných misí...

„...jak to vypadá?“

Rozhlédl jsem se kolem sebe. „Nic moc,“ odušil jsem.

„Co úplatky klanovým náčelníkům?“

Můj pohled padl na dvojici zčernalých a ještě kouřících dingů. Ti plechoví dědoušci byli na odpis už dávno, ale když si je našla erpégéčka, zvládne to praporní intendant jediným škrtem pera. A může odepsat i ten kufřík se zlatými plíšky...

„Dostali je mudžici?“ zazněla nová, již poněkud netrpělivější otázka.

Hm, jak se to vezme... „Negativní.“

„Desátníku, kde je poručík Lang?“

Jeho zuhelnatělá ruka koukala z okna jednoho z obrněných aut. Chvilí mi dokonce připadalo, že snad i přátelsky kyne, ale byl to jen klam způsobený tetelícím se vzduchem.

Pochopil. „A seržant Horváth?“

Ten pro změnu ležel kousek ode mě a v jeho do té doby neprůstřelné vestě se skvěla trojice úhledných dírek. Asi uvěřil včerejší zpravodajské svodce, že mudžici nemají municí s wolframovým jádrem...

„Negativní.“

„Dokážete se udržet ještě pět minut?“

Pět minut, nebo pět hodin? Jsem tu sám jako prst, a to ještě ke všemu prostředníček, a kolem je stovka po zuby ozbrojených povstalců. Před očima mi vyanula vzpomínka z dětství. Ne, vztyčený prostředníček rozhodně neznamená, že jsem jednička...

Skálu ometla dávka z kalašnikova. Tentokrát mě její úlomky ostré jako břitva pořezaly ve tváři.

„To zjistím za pět minut, pane,“ oznámil jsem nakonec do mikrofonu.

Kapitán místo odpovědi jen proklíkl spínač. Ani on už k tomu neměl co dodat...

Přes kopec přilétla další várka tříštivotrhavých min. Hvízdlo to, bouchlo a zasypalo mě to kousky horkých skalisek, ale jinak nic. Větší starosti mi dělal střelec s kalachem. Jeho krátké dávky začínaly být až nepříjemně přesné, a jestli má vysílačku nebo mobil, jsem nahaný. Zavolá svému bratranci, nebo Alláh ví kterému příbuznému, co šteluje mířidla u minometu, nahlásí mu korekci, a pokud má slušný paušál, nebude ho moje smrt stát ani deset eurocentů.

Nechápal jsem, proč se nezačínají stahovat. Vždyť už před dobrými deseti minutami dokázali to, pro co sem přišli – ozbrojený konvoj byl v plamenech a z jeho osádky zbyly jen žalostné trosky. Podle jejich standardních pravidel by se měli otočit na patě a mazat do hor za mamčama, které chystají večeři. Nikdy předtím se nestalo, že by riskovali přilet vrtulníků s trestnou výpravou. Leda že se jim dostaly do rukou včerejší noviny, ve kterých hořekoval náš ministr, že rozpočtové škrty nutí armádu šetřit, a tedy i omezovat bojové lety...

Vzpomněl jsem si na příběhy, které kolovaly v campu o vojelech z předchozího turnusu. Ten nešťastný prapor braniborských odvedenců zažil šest přepadů v jednom měsíci. Na úzkých horských silnicích neměla jejich otěčka nejmenší šanci. Když přišli o poslední, stáhli se do tábora a požádali o posily. Než dorazily, byl jejich tábor odříznutý od okolního světa a afghové je noc co noc častovali minometry a podomácku vyrobenými raketami. Moc často se sice netrefili, ale i tak se nikdo nevyspal. Po měsíci byly z těch, co to přežili, ploužící se trosky. Velení je muselo nejen stáhnout z aktivní služby, ale dokonce i poslat do Evropy. Tamní psychiatři se sice snažili, seč mohli, ale i při zabavení všech ostrých předmětů, opasků a tkaniček od bot v tomhle praporu překročil počet úspěšných sebevražd obvyklý průměr.

Pak jsem ho uviděl. Vysoký, snědý, s pěstěným vousem černým jako uhel a v uniformě s pouštním vzorem. Jeho fotka visela ve všech campech v Afghu. Byl to Asgar Chán, osobně a v celé své kráse. Ten

pohled mi moji situaci osvětlil víc, než by dokázal dlouhý pohled do očí zpravodajského důstojníka.

Kurva! Kurva! Kurva! Toho chlápka hledá polovina světových tajných služeb a s nimi i celý Europol, a mně se promenáduje sto metrů od ústí pušky, kterou ale nedokážu ve zdraví vysunout zpoza balvanu.

Statisticky vzato to byl nejúspěšnější rebelský velitel za posledních dvacet let, a to ho pasovalo do role nejhoršího nepřítele Unie od dob, kdy naše jednotky vkročily na tuhle zatracenou skalnatou prdel světa. Pro běžného Afghánce bylo takřka nemožné úspěšně projít imigrační procedurou. Pro něj a jeho příbuzné to bylo naprosto vyloučeno. Byl to veřejný nepřítel číslo jedna a ztělesněný ďábel v jedné osobě.

Pro mě ale byl současně i vysvětlením, proč se rebelové nestáhli. Tohle byla jeho akce! K mé smůle byl Asgar Chán pověstný dvěma zlozvyky – jeho akce vždy končily úspěchem a nikdy nebral zajatce.

Stačil mi jediný pohled na závěr karabiny, který po vystřelení posledního náboje čněl hrdě dozadu, abych pochopil, že mám problém. Posledním zásobníkem jsem se klepl do přílby asi před pěti minutami a pro další bych musel proběhnout několika metry nekrytého prostoru. Sice jsem chtěl tu Evropskou hvězdu za statečnost dostat, ale ne posmrtně – a peněžní odměnu vypsanou za jeho dopadení bych si v kolumbáriu asi taky moc neužil.

Chtělo to něco jiného. Opatrně jsem se rozhlédl a spočítal zbytek družstva. Bylo nás pět. Přepočít jsem ještě zkorigoval, když našeho zdravotníka rozcupovala dávka z RPK. Takže jsme byli čtyři. Z toho já nemám náboje a dva zrovna došlí bažanti si užívají první nervové zhroucení a ve svých úkrytech střídavě volají mámu a boha. Takže zbýval jen Ulrich. Svobodník Petr Ulrich, abych byl přesný.

Když Asgara zahlédl, nemusel jsem mu nic vysvětlovat. Na rozdíl ode mě ale nezaváhal ani minutu a šel si pro vysněný metál, dvoutýdenní opušťák a další prebendy včetně prominentního občanského statutu.

Stačil zlomek vteřiny, během kterého vysunul z úkrytu nejprve hlavu a pak flintu s připevněným puškohledem, a už se mu týl rozprskl po okolí v rudošedém gejzíru.

Kurva! Nesnáším, když mám pravdu!

Stiskl jsem tlačítko mikrofonu. „Modrý!“ zaječel jsem do něj z plna hrdla. „Tady Modrý tři, opakuji Modrý tři. Je tady Acéčko. Opakuji, je tady Acéčko!“

„Rozumím,“ zachrčela mi ve sluchátku odpověď. „Máte vizuální kontakt?“

„Potvrzuji.“

„Naveďte nás laserem na cíl. Postaráme se o něj. Konec.“

Hrábl jsem do brašny a vytáhl laserový zaměřovač. Užitečná hračka pro každého pěšáka, který má čas od času zájem o nějakou tu palebnou podporu. Dokážu tím na cíl navést letadlo, raketu, a dokonce i inteligentní dělostřeleckou municí, pokud ji někdy naši věčně šetřící dělostřelci nafasují.

Opatrně jsem vystrčil zaměřovač zpoza skály a letmo zkontroloval, že mířím Chánovým směrem. Při salvě dělostřelecké baterie nehraje nějaký metr roli a u leteckého bombardování je to ještě lepší.

Když jsem aktivoval navádění, proklíkl jsem mikrofon.

„Rozumím,“ zaznělo mi v uších. „Právě dostáváme data ze satelitu.“

Přitiskl jsem se k zemi.

„Na cestě,“ pronesl klidný hlas muže sedícího ve velínu řízení palby. „Udržujte laserový paprsek na cíli. Do zásahu třicet sekund.“

„Letadla?“ zašeptal jsem zvědavě.

„Ne,“ odvětil hlas s nefalšovanou pýchou. „Velení uvolnilo tři kinetické projektily z vojenského orbitálního satelitu. Máte obrovské štěstí, vojáku. Tolik jich naposledy povolili, když se bombardoval Kábul.“

„Kábul? Kábul! Ježíšikriste,“ zaječel jsem do mikrofonu na toho debila z plna hrdla. „Vždyť to město úplně vymazali z mapy!“

„Unie je na vás hrdá, vojáku,“ odvětil debil škrobeně. „Konec.“

Pak svět kolem mě zanikl v oslnivém jasuu...

~ ~ ~

Skupina vojáků v protichemických oblecích s hrby regeneračních jednotek se roztáhla do řídké rojnice a postupovala podél prvního

kráteru. Opatrně se vyhýbali jeho žhnoucímu, sklovinou potaženému okraji a obcházeli cokoliv natolik ostrého či horkého, aby to dokázalo poškodit ochrannou vrstvu jejich kombinézy. Každou chvíli se některý z nich zastavil a zkoumal zuhelnatělé ostatky nebo pokroucené a spečené kusy kovu, jež bývaly zbraněmi.

Peklo, které se tu před pár hodinami rozpoutalo, bylo tak děsivé a neskutečné, že ani jejich velitelé přesně nevěděli, co tady najdou. Přesto byl velký zájem v některé z těch hromádek popela poznat nejhoršího nepřítele civilizovaného světa hned po Hunovi Atillovi.

„...mám tu jednoho živýho!“ ozval se náhle do všeobecného ticha voják. Jeho hlas, byť zkreslený respirátorem, se přitom zřetelně chvěl.

„Nedělej si prdel, debile,“ utrl se na něj velitel. „Tady měl problém přežít i pitomej prvok!“

„Ale já si nedělám prdel, seržo,“ odvětil voják dotčeně. „Tak se pojd'te kouknout. Ten chlap fakt žije.“

Seržant se nedůvěřivě naklonil nad prachem a krustami mokvajících spálenin pokrytou postavu, ležící nehybně na zemi. „Do prdele,“ vyjekl překvapeně, když na sazemi pokrytém krku nahmatal puls. „Von fakt žije. Jak to tady rublo, musel být v tom dolíku a snažil se asi vsáknout do země. Je to pořádněj klikař...“

Pomalu ho obrátil na záda. Jmenovka na hrudi byla oproti jeho očekávání čitelná.

„Jindrich Sch... schk... Schlick. Co je to kurva za jméno?“ zachrčel nespokojeně.

„Bude to asi někdo z tsechei kontingentu,“ odpověděl pohotově jeden z jeho mužů. „Ta rozstřílená kolona byla jejich,“ dodal ještě, ukazuje přitom na trosky několika vozidel spečené k nepoznání.

„Tak to bude mít jeho máma v Budapešti radost, co?“

~ ~ ~

Později se mě doktoři ptali, na co si vzpomínám, když jsem prvně přišel k sobě. Řekl jsem jim, že na nic, ale nebyla to pravda, jen to, co ode mě chtěli slyšet. O některých věcech se prostě nedá mluvit.

Pravdou je, že první věc, kterou jsem tehdy skutečně zaregistroval, byla bolest. Příšerná, děsivá a nekončící. Byl jsem ale

příliš slabý, než abych začal křičet. Kromě ní jsem cítil ještě další dvě věci – smrad spáleniny a že mě někam vezou. No, vezou, spíše se mnou někam pelášili a malá kolečka od lehátka, na kterém jsem ležel, mě s každou překonanou spárou v dlažbě obdarovala bolestivým drncnutím. To mohlo znamenat jediné – jsem ve špitále, a taky to vysvětlovalo, proč mě v nose pálí pach lyzolu a proč se mi někdo neustále snaží kontrolovat životní funkce.

Vozík se náhle zastavil.

„To je on?“ zeptal se někdo, stojící za mou hlavou, lapiducha.
„Ukažte mi ty papíry.“

Ozvalo se zašustění několika chvatně obracených listů a pak následovalo zaklení: „Kurva, co je mi po nějakém přizdechlém vojclovi. Měli jste mi přivést na pitvu toho Asgara! Do prdele, copak tu nikdo neumí dělat svoji práci pořádně? Proč myslíte, že jsme tam poslali ten vrtulník? Kvůli tadyhle tomu desátníkovi? Jste opravdu takový blbec, nebo děláte pro Červený kříž? Jestli ano, pak budeme muset upravit vaše služební záznamy, četaři!“

„Já jsem rotný,“ odvětil oslovený dotčeně.

„A já se ptám, jak dlouho?“ kontroloval vzteklý hlas a ten druhý se už raději neozval.

„Tak kde máte toho Asgara?“

Ozvalo se zašustění, jako když zatřepete ekologicky odbouratelnou igelitkou z gigamarketu.

„Jo, aha,“ odvětil muž. „No tak mi toho člena *Spolku přátel žehu* podejte.“

„A co s tímhle?“

Někdo mě vzal za ruku a zkusil mi na zápěstí nahmatat tep.
„Opravdu jste ho našli v epicentru?“

„Divné, že?“ kontroval rotný otázkou.

Lékař, zřejmě již uvažující nad něčím jiným, jen zamumlal:
„Nechte ho tady, zavolám někoho z urgentního příjmu nebo z popáleninového, ať si pro něj přijdou...“

Nepřišli.

Ležel jsem na pojízdném lehátku dobrou hodinu nebo dvě a neobjevila se tam ani noha. Pak mě někdo odsunul někam, kde jsem míň překážel, a tím se na mě zapomnělo úplně.

Když se mi po pár hodinách konečně podařilo otevřít oči, zjistil jsem, že tady se rozhodně pomoci nedovolám. Tedy alespoň ne od živých, protože jsem byl zaparkovaný mezi trojicí nerezových stolů s odtokovými kanálky vedoucími k děrám v podlaze a na každém z nich leželo jedno nezdravě vyhlížející tělo. Opatrně jsem se převalil na bok a pohlédl na tácek s dokonale vyrovnanými řadami nepříjemně vyhlížejících nástrojů a na ohořelou, ne zrovna kompletní očazenou kostru muže, který mě v nočních mŕách pronásledoval několik uplynulých měsíců. Teď už zdaleka nevypadal tak impozantně...

Chtěl jsem k té ohořelé hromádce pronést něco rádoby vtipného, jako to dělají klad'asové v akčních filmech, ale místo toho jsem ze sebe dostal jen zasténání. Bolest ze spálenin se mi zadírala do mozku, až se mi z toho tmělo před očima, a v ústech jsem měl železitou pachut' krve z prokousnutého jazyka.

Náhle se svět kolem mě opilecky zhoupnul a pak zavlnil jako hladina rybníka, do níž někdo vhodil kámen. Když ty soustředné kruhy zmizely, začaly se kolem mě najednou zhmotňovat postavy mužů a žen. Některé na sobě měly uniformy, jiné jednorázové nemocniční andělíčky z recyklovaného papíru. Nevšímali si mě a zdálo se, že si nevšímají ani jeden druhého. Jen tam tak postávali nebo pomalu, jakoby zasněně procházeli kolem a mizeli v nedalekých dveřích, aniž si je ráčili otevřít. Zíral jsem se na ně s vytřeštěnýma očima, zapomínaje na bolest, která se do mě zahryzávala s elánem pitbula.

Pak jsem uviděl jeho – ležel pořád vedle mě, ale už to rozhodně nebyla jen hromádka zčernalých kostí. Najednou to zase byl ten Asgar, jak jsem si ho pamatoval z kasárenské nástěnky. Měl na sobě taktickou vestu a pod ní kompletní americkou pouštní uniformu. (Když se odtud amíci stahovali, z toho, co tu nechali, se dala vystrojít, a taky vystrojila menší armáda. Bohužel ne ta naše.)

Pohlédl na mě a jeho oči byly jako tunely vedoucí do nebytí. Měl jsem co dělat, abych se v nich neztratil.

Váhavě se pousmál a řekl dutým hlasem: „*Najdi pasovaného, protože ti, kteří čekali, se dali na pochod. Nezastavíš je, pokud*

nenajdeš, co bylo ztraceno, a nespojíš, co bylo rozbito. Jestli zrádce dojde své odměny, svět, jak ho znáš, se utopí v krvi a plamenech.“

Možná mi potom sdělil i něco smysluplnějšího. Třeba jestli existuje život po životě, co znamená ten tunel se světlem na konci a kde skončili kluci z mé roty, ale to už jsem se s křikem odporoučel do bezvědomí...

~ ~ ~

Když z hlavně dostal vytěrákem všechen přebytečný olej, zasunul ji i s vratnou pružinou a vodítkem zpět do závěru a ten pak nasadil na rám pistole. Nakonec vše zajistil bezpečnostním kolíčkem. Zkusmo natáhl závěr a pak bez výstřelu naprázdno vypustil bicí kohout.

Byl hotov. Zavřel ještě víčko od lahvičky s olejem a vrátil ji do brašny. Umazaný kus hadru odhodil do koše, který hotelový personál nevnnesl už dobré dva dny. Nezazlíval jim to. Oni by možná chtěli, ale byl to on, kdo okamžitě po nastěhování dal na dveře cedulku s výmluvným heslem: „*Do not disturb.*“

Někteří dělají rozborku a sborku poslepu, jiní na čas. On kašlal na obojí, protože pro něj to byla forma meditace. Proto tu činnost záměrně protahoval a mazlil se se zbraní, dokud se její mechanismus, pamatující víc než pět desítek let, neleskl stejně jako v den, kdy mu ji ukázal potutelně se usmívající ředitel zbrojovky. Byl to zakázkový kus, z nejlepšího materiálu, prvotřídně obrobeného s přesností na tisícinu milimetru. Původně si ji objednal jeden pohádkově bohatý šejk, ale když v jeho pouštním pidistátu vyschly ropné kohoutky, přestal být pohádkově bohatý a pak i živý, protože si bez palácové gardy nedokázal udržet náležitý odstup od pořádně naštvaných poddaných.

On toho nelitoval, protože se tak dostal ke zbraní, na kterou by si jinak ani nesáhl. Znovu ji se zalíbením pohládl, pak do ní vrazil zásobník a zastrčil ji do pouzdra na opasku kalhot.

Hotelový pokoj mu pokračování zábavy nenabízel. Holoprojektor byl sice v ceně, ale jeho systém byl už nějakou dobu obousměrný. Lidé, zpohodlněli tím, že je jiní bavili, nyní vzývali interaktivitu vyslání jako moderní božstvo. Na všech kanálech holovysílání byly

nabídky: Zvol si program, zvol si děj. Chceš, aby hrdina šel doprava, nebo doleva, má se vyspat s brunetou, blondýnou, nebo oběma...

Přístroje četly ID čipy diváků a předkládaly jim reklamní spoty šité na míru jejich potřebám, zjištěným z výpisů kreditních karet. Politici lhali důchodcům o jejich penzích, zatímco v jiných bytech zase horovali dělníkům pro nový zákoník práce nebo matkám malovali lepší zítřky pro jejich děti. A všichni ostatní je při tom nepokrytě sledovali...

První věc, kterou po příchodu na pokoj udělal, bylo, že znechuceně vytrhl ten pekelný vynález ze zásuvky.

Pak tady byl ještě minibar a v něm eurokola, burské oříšky z hydroponických plantáží a tři tyčinky z pseudočokolády.

Zavrtěl hlavou. To si dá raději ještě jednu rozborku-sborku...

Náhle mu srdce rozechvělo dunění obřího zvonu. Zavřel oči a pak si povzdechl. Tak se to zase stalo. Jeden zemřel a někde ve světě se zrodil jeho nástupce...

Sám nevěděl, proč to vlastně dělá, ale už se rozhodl. Svlékl drahý oblek s jemným proužkem a i s kabátem z pašmíny a hedvábnou košilí od Armaniho ho hodil do koše zapuštěného do zdi v předsíni apartmánu, a pak přidal i boty. Byly sice ručně šité v Mediolanu a byl s nimi nadmíru spokojený, ale tentokrát potřeboval něco jednoduššího. Mnohem jednoduššího. Hmátl pod stůl a postavil na něj únikové zavazadlo. Měl v něm vše potřebné pro přežití. Mimo jiné i staříčké, tucetkrát záplatované kalhoty, vytaháný svetr a podobně vypadající dlouhý kabát z vlny rozežrané moly. Kouzlo převleku ještě doplnila sepraná košile a staré sešmajdané boty.

Potom z tašky vytáhl novou sadu dokladů a uložil do ní staré. Peter Kohle, obchodník s emisními povolenkami, zmizel a místo něj se v pokoji objevil Luděk Šotkovský, zkrachovalý pan Nikdo.

Když jeho proměna skončila, sebral ze stolu komunikátor.

„Ignacy? Tady Damián, musíme se sejít,“ oznámil do něj nekompromisně, když volaný přijal hovor.

~ ~ ~

Když už se člověk musí probudit, mělo by se to stát v neděli a ve voňavé, čerstvě povlečené posteli, kam mu vzápětí ženuška jako květ

přinese snídani a zdrží se za účelem uspokojení případných dalších potřeb probuzeného.

Bohužel mé probuzení takové nebylo. Pokud mě oči neklamaly, kalendář visící na otlučené zdi nad dveřmi ukazoval, že je úterý, a do dveří nevešla ženuška jako květ a ani jakákoliv ženuška, ale oprýmkovaný plukovník Joachim von Struben, velitel mého campu, a to ve vycházkové uniformě a se všemi obdržnými vyznamenáními, včetně Řádu za srovnaná razítka, pověšenými na rachitické hrudi.

Jsem sice v poli druhý rok a ze závazku mi tudíž zbývá už jen nějakých šest měsíců, ale tak špatně na tom zase nejsem, abych si toho blba s cvikem spletl se ženskou.

„Aaaa, er ist hier,“ pronesl afektovaně ve své mateřštině, jež byla k jeho štěstí už nějakou dobu i úředním jazykem mé domoviny. „Náš hrdina. Hovoří o vás celý Afghánistán a za těmito dveřmi čekají reportéři nejen od armádního tisku. Viděl jsem tam nejméně tři štáby holozpravodajství a dobrý tucet novinářů. O tom vašem kousku chtějí slyšet i v Bruselu, a nejenom tam, a vy si klidně ležíte tři týdny v umělém spánku. No, naštěstí se to už změnilo a víte, co to znamená, vy šťastlivče?“

Pokrčil jsem rameny. Kožní štěpy se mi naštěstí ujaly, a tak to ani moc nebolelo.

„Pojedete do Evropy. Hrdina přece musí podpořit naše svaté válečné úsilí. Už žádné boje a pojídání prošlých MRE dávek. Hochu, armáda chce využít vaši popularitu ke zvýšení zájmu o válečné obligace a o vstup do dobrovolnických formací. Čekají vás přednášky a rozhovory. Válka je sice vyhraná, ale nějakou dobu to ještě zabere, jak se říká, že? Hahaha,“ pronesl ještě žoviálně a počkal, až se ze slušnosti zasměji vtipu vyšší šarže.

Pak sáhl do kapsy a vyndal z ní malou, sametem potaženou krabičku. Otevřel ji a s úsměvem dítěte, které se konečně dočkalo Vánoc, z ní vyndal na krátké stuze se houpající vyznamenání za bojové zranění. Pak mi ho připnul na hrud' a vůbec mu nevadilo, že mám jen krepového andělíčka.

Potom se jako na povel otevřely dveře a do pokoje se vřítíl avizovaný houf novinářů. Plukovník mi se zářivým úsměvem začal třást rukou a nepřestal s tím, dokud blýskaly foťáky.

Čekal jsem, kdy začne zpěvavě prohlašovat: „Česka fojak, dópra fojak.“ Bylo mi nad slunce jasné, že kdyby mě poslali domů dělat reklamního paňácu, určitě bych tam nejel sám...

„A teď mě, pánové, prosím následujte,“ pronesl plukovník k novinářům a majetnický je přitom s rozpaženýma rukama vytlačoval z místnosti. „Dovoluji si vás pozvat na malé pohoštění v důstojnické kantýně.“

„Bude tam i desátník Schlick?“ zazněla z pléna otázka.

Věnoval tazateli udivený pohled. „Prosím? Desátník v důstojnické kantýně? No to snad...“

Když odešli, podíval jsem se na nové vyznamenání a na díry, které už stihlo napáchat v mém jednorázovém pyžámku, jež mi dle regulí mělo vydržet celý pobyt ve špitále. Pak jsem ho znechuceně odepnul a hodil na noční stolek. Pár podobných už mám v báglu a při nejbližší příležitosti tam přihodím i tohle. Nenosím je. Dokonce neztrácím čas ani se stužkami. V poli se nedoporučují ani výložky, natož takové blýskavé cetky, které dokážou přilákat nejen straky, ale i snipery.

Pak jsem sebou s úlevou praštil zpátky na postel a zavřel oči. Nechtěl jsem spát. Ne že bych nebyl unavený, ale když jsem zavřel oči, pořád se mi vracel ten příšerný záblesk a vlna horka, která se kolem mě přehnalala. Měl jsem štěstí, že jsem se krčil za tím balvanem. Ostatní ho neměli. Dokonce i pověstné štěstí Asgara Chána se vyčerpalo. No, vzhledem k tomu, jak mi ten chlápek pil krev, moc jsem za ním netruchlil.

Přežil jsem a mohl si tudíž blahopřát, ale neudělal jsem to. Ne, opravdu netrpím pocitem viny z přežití a nelámu si zbytečně hlavu otázkou, proč já, a ne oni. Víím, že přežití není ve věku moderních technologií záležitost schopností, ale jen prachsprostého štěstí. Roky trénování borci od průzkumu vyskákali z BVP Hajduk, aby schytali zásah z granátometu, který měl třináctiletý mudža podvěšený pod kalašnikovem, a chlap, co před válkou roznášel po barácích letáky,

otočil v Afghu tři turnusy a neškrábl se ani při holení. Viděl jsem to stokrát, ale zvyknout jsem si na to nedokázal.

Asi bych už byl zpátky u jednotky, kdyby nebylo těch divných záchvatů. Doktoři se u mě střídali jako na běžícím pásu a ani jeden z toho nebyl chytrý. V podstatě ale nešlo o nějaké šílené záchvaty. Jen jsem občas upadl do bezvědomí, nebo jsem viděl věci, které nejsou. Pro někoho, kdo pravidelně chlastá, to není nic tak překvapivého.

Třeba jsem se jednou vybelhal na chodbu a ta se najednou změnila. Byla temnější a bez ostrých kontur, jako by úsporné zářivky byly ještě úspornější. Na dveřích, kde normálně bývají jen sporá a uniformní čísla, najednou visela starobyle vyhlížející lejstra i s pečetěmi a zárubně zdobily složité ornamenty nebo matematicky přesné obrazce jako vystřižené z knih o magii, kterými někdo vybavil naši posádkovou knihovnu. Ne že by mě bavilo je louskat, ale knižní fond se doplňoval tak sporadicky, že člověk musel vzít zavděk tím, co bylo k mání, včetně tří měsíce starých výtisků Euroobčana plných úspěchů a usměvavých tváří. Proti tomu byly Šalamounovy klíčky krásnou literaturou...

Další záchvat mě přepadl, když jsem ležel v posteli a počítal mouchy létající kolem stropního svítidla. Mouchy zmizely a s nimi i objekt jejich zájmu. Stěny zešedly a objevily se v nich nepěkné praskliny. Div jsem se nezačal bát, kdy na mě spadne kus betonu.

Další záchvat jsem měl v kyslíkovém stanu, který mi naordinovali pro lepší hojení ran. Zmizel stan i lůžko, na kterém jsem ležel, a dokonce i celý pokoj. Kolem byla jen šedivá prázdnota, a než se vše vrátilo do normálu, málem jsem si vyřval plíce. Doktor řekl, že to je PSP, a napsal mi něco na uklidnění. Vzal jsem si jedinou tabletku a tlemil se po ní jako debil půl dne. Ostatní jsem už jen házel za noční stolek.

Najednou se dveře do mého pokoje s tichým zavržením otevřely. Okamžitě jsem byl při smyslech a čilý jako rybička. Jestli si něco v Afghu osvojíte, pak je to ostražitost. Místní se řezali s kdejakým přivandrovalcem víc než dva tisíce let a získali přitom řadu nepěkných návyků. Spát tady spánkem spravedlivých se mnohdy rovnalo spánku věčnému...

Mohl to být lstivý Afghánec, nebo zpozdilý novinář. K mému překvapení ale dovnitř vešla drobná žena s hlavou ukrytou pod několika náviny černého šátku. Podobných paniček tu jsou celé vesnice a jen malý zlomek jich bývá ověšený semtexem. Ty střílíme. Se zbývající většinou pro změnu čile obchodujeme. Máme „výživné“ MRE dávky, tabák, čokoládu a antibiotika. Výměnou bereme chleba, vajíčka a někdy taky čerstvé maso.

Tahle stařenka ale byla divná. Tak divná, že jsem v první chvíli uvažoval, jestli přece jenom nemá pod šaty trhavinu.

Pak se dveře otevřely ještě jednou a dovnitř vešla sestřička. Moc pěkná. Jedna z těch ideály prodchnutých dobrovolnic, co se nechaly zlákat náborovými plakáty a vlasteneckými kecy. Tahle tu ale nerostla pro mě, ať už jsem byl hrdina, nebo ne. Aby mi ukázala podvazky, musel bych mít aspoň kapitánské frčky, a bez plukovníckých by určitě výš nepokračovala. Pro desátníka neměla nic, jen příručkou zavánějící slova útěchy.

Zkontrolovala mě a odešla. Divné ale bylo, že nijak nereagovala na tu babku, která tam celou dobu klidně postávala. Jako by ji ani neviděla.

Když se za ní zase zavřely dveře, zeptal jsem se té podivné, zvědavě si mě prohlížející návštěvnice: „Co tu chcete?“

Zamyšleně na mě pohlédla. „Ty mě vidíš,“ pronesla k mému překvapení bezchybnou angličtinou a v jejím podání to znělo skoro vyčítavě.

„Nevím, proč bych neměl,“ utrl jsem se na ni příkře. „Kdo jste a co mi chcete?“

Pokrčila rameny. „Není to jedno? I on se mě kdysi ptal úplně stejně, a podívej, k čemu mu byla má odpověď. Je mrtvý...“

Nechápal jsem, o čem to mluví.

„Když jsem se s ním setkala poprvé,“ pokračovala, aniž by jí vadilo, že na ni zírám, „byl to teprve mladík. Když jsem mu o něm chtěla vyprávět, vysmál se mi.“

„O kom to mluvíte?“

Ušklíbla se. „O Asgarovi, o kom jiném,“ odvětila. „Shodili jste na něj kinetický projektil, a on zemřel. Ty jsi tam byl také, a přežil jsi to. Proto jsem se na tebe přišla podívat.“

Sáhla na mě a mnou prošlo něco podobného elektřině. Se syknutím jsem sebou cuknul.

„No tak,“ odbyla mě odmítavě. „Jsi už velký kluk, Jindřichu. To vydržíš...“

Hlavou mi v prudkých záblescích proběhlo několik stěžejních okamžiků mého života. Docela nuda.

Když ze mě po chvíli sňala pravici, záblesky vzpomínek ustaly. Pokývala hlavou. „Myslela jsem si to. Kdybych měla trochu víc času, dopadlo by to jinak. Je mi líto, že ti to musím říct, ale přijdou si pro tebe. Zřejmě tě zatknou pro nějakou banalitu a odvezou pryč. Nic s tím nenaděláš a já taky ne. Ne tady a ne teď. Věř ale tomu, že mě nevidíš naposledy...“

„Jak se jmenujete?“

„Pro přátele jsem Ruth. Tady mě ale znají pod jedním z mých dalších jmen – Nasíma. Mohla jsem dopadnout mnohem hůř...“

Chtěl jsem se jí ještě na něco zeptat, ale ona jen mávla rukou a mě přepadla až neskutečná únava. Ani nevím, jestli jsem usnul, než odešla, nebo až potom.

~ ~ ~

Ten křik by probudil mrtvého, natož někoho, kdo z mrtvých už vstal. Rozespale jsem si protřel oči, posadil se a sledoval, jak se mi do pokoje dere čtveřice kravatáků s černými brýlemi na očích. Dvě sestřičky se jim v tom zpočátku snažily zabránit, ale stačilo, aby jim ukázali nějaké průkazy, a ony jim, celé zkoprnělé a ztichlé, rychle uvolnily cestu. I zuřivě mávající doktor, který sem přiběhl, zkontroloval jako jehňátko a stejně klidně se nechal vyvést z mého pokoje.

Nově příchozí byli jeden jako druhý. Sošní, s ostře řezanými rysy v kosmatých tvářích a v tmavých oblecích podle nejnovější módy šitých na míru. Vypadali, jako by vypadli z nějakého reklamního plakátu. Jenomže klukům z plakátu nečouhá z ucha kus drátu. Navíc měli pod levou paží zřetelnou bouli, a jelikož kypěli zdravím, na mor to nevypadalo.

Obstoupili mé lůžko a jeden z nich mi bez ptaní sjel údaje z čipu ukrytého v psích známkách. Měl jsem i jeden občanský, nastřelený

pod kůží na levém předloktí, ale ten byl mým vstupem do armády deaktivován.

Na miniaturní čteče, kterou držel v ruce, se objevila má fotka a pod ní dost údajů na to, aby si o mně mohl udělat jasno. Narozen, školen, vyhozen. Následoval přehled mých krátkých a ještě kratších zaměstnání a pak suchý soupis měsíců a let, kdy jsem byl bez něj a na podpoře. Viděl, kolik dělala, kdo mi ji platil i co jsem prováděl, když mi ji vzali. No jo, byly tam všechny moje hříchy a přestupky. Taky rejstřík trestů (kdo je bez viny, ať hodí kamenem) a zdravotní karta, která mi zajistila pěšáckou klasifikaci A+. Prostě typický produkt projektu eObčan.

„Jindřich Schlick, občan Unie, oblast Česko, číslo sociálního pojištění 56677876651229,“ pronesl pak kravaták spokojeně směrem ke kolegovi, který tomu vpádu do mého soukromí zřejmě velel.

„Čechy,“ pokusil jsem se namítnout, ale on jen z kapsy vytáhl komunikátor a suše do něj oznámil: „Tady Šestka, máme ho.“ Pak přístroj vypnul, otočil se ke mně a ukázal mi modrozlatou průkazku. „Desátníku. Máme na vás několik otázek.“

„Nevím, proč by se o mě mělo zajímat obranné zpravodajství,“ odvětil jsem popravdě. „Nic jsem neudělal.“

„To právě chceme ověřit,“ řekl mi na to. „Jde nám o toho zabitého vůdce teroristů. Na místě exploze se toho z něj moc nenašlo, ale vy jste tam byl taky a vyvázl jste živý a zdravý. Jak tedy máme věřit tomu, že ta hrst špatně zpopelněných kostí patří právě jemu? Kolik vám zaplatil, abyste ho z toho dostal?“

„No dovolte?“ vyhrkl jsem a pokusil se vstát z postele. „Tohle nemusím poslouchat...“

„Co se to tu, donnerwetter, děje?“ zaječel náhle ve dveřích se zjevivší plukovník von Struben, tentokrát již bez novinářské suity. „Co si to dovolujete? Tohle je moje základna, a vy...“

Ten úder neměl šanci vidět. Bylo dobře, že ztratil vědomí, alespoň nezjistil, že zatímco letěl jedním směrem, jeho zuby se vydaly opačným. Sotva se rozplácl na podlaze, jeden z těch divných chlápků ho zručně připoutal ke kovové noze mé postele a všichni se začali tvářit, jako by tam nikdy nebyl. Právě jsem se jich chtěl zeptat

na služební čísla a povolení soudu, ale tak nějak mi to po plukovníkově ubezdušení připadalo nevhodné...

Muž, který se označil za Šestku, mi věnoval pohrdavý úšklebek. „Byl jste právě uschopněn. Půjдете s námi.“

„A co moje práva? Vy mi je nepřčtete?“

Muž se ušklíbl. „Jsme tajná služba. Jestli chcete práva, tak je zkuste studovat. Jsou místa, kde to jde překvapivě rychle...“

Než jsem stačil cokoliv udělat, dva jeho kumpáni mě chytili pod pažemi a dokonale mě znehybnili. Šestka mi pak na krk nasadil malý chromovaný obojek. Podobný jsem kdysi viděl na holu, ale to bylo na sci-fi kanálu.

„Je v tom satelitní sledovač, scanner DNA a dvacet deka plastické trhavy,“ oznámil mi, když zacvakl zámek a na mém hrdle najednou visel jednolitý kus kovu bez jakékoliv znatelné spáry. „Pokud jste vlastenec, tak vás určitě potěší, že jde o semtex, a pokud se ode mě vzdálíte na víc než dvacet metrů, mohl byste, jak se říká, ztratit hlavu...“

Určitě vám slibovali, že odtud odletíte, a já vám to hodlám splnit. Jste celebrita – máme tu pro vás letecký speciál a nikdo jiný v něm nepoletí. Jenom přistání bude trochu jinde, než jste předpokládal, ale já doufám, že se vám Ženeva bude líbit. Máme tam parádní cely. Jsou víc než sedmdesát metrů pod zemí a ještě se z nich nikomu nepodařilo utéct...“

„Jdi do...“ pokusil jsem se mu poradit, ale zřejmě o to nestál. Úderem pěsti mě zasáhl do brady a poslal na kutě ještě před večerníčkem.

~ ~ ~

Přiložil si k očím dalekohled a počkal, až mikropočítač zobrazí vzdálenost od pozorovaného objektu a vyčistí obraz od horkem se tetelícího vzduchu a zvířeného prachu. Když se tak stalo, před očima mu defillovala kolona obrněných transportérů držících v klinči černé terénní vozidlo. Na první pohled to vypadalo jako standardní konvoj projíždějící co nejrychleji nepřátelským územím. V tom autě mohl sedět nějaký vysoký bruselský byrokrat, šéf jednoho z rekonstrukčních týmů nebo někdo z generálního štábu. I ti sem

občas přijeli. Sice už nerozdávali ani úsměvy, ani metály, ale jezdili sem, protože potřebovali stužku z bojové mise, aby si udrželi teplé místečko v Bruselu...

„Víš určitě, že je v tom konvoji?“ zeptal se jí nevěřičně.

Přikývla. „Vezou ho na letiště u Nového Kábulu, kde na něj čeká letecký speciál.“

„Tak to bude nějaký potentát. Mohlo by za něj být pořádné výkupné. Chlapi potřebují nové mundúry, zbraně i munici a pašování opia už tolik nevynáší...“

Zavrtěla hlavou. „Je to obyčejný voják.“

„Tak proč ho chceš?“

Zamyšleně sledovala blížící se kolonu. I kdyby chtěla, pravdu by mu stejně říct nemohla. „To není tvoje starost,“ odvětila nakonec příkře. „Nemusím ti nic vysvětlovat.“

Zaškaredil se. Nemohl si pomoci, ale ta vychytralá stařena už mu lezla krkem. Nesnášel ji, už když našeptávala ty svoje hovadiny Asgarovi. Teď, když je po smrti, měl neodbytný pocit, že se totéž snaží provádět i jemu.

„Na mě ty svoje kouzla nezkoušej, čarodějnice,“ zavrčel na ni.

Uvolnila si z obličej čador a nechala ho, aby jí pohlédl do nevolí stažené tváře. „Farúku, byl jsi idiot už jako Asgarův kapitán. Měla bych tudíž logicky předpokládat, že se s jeho skolem nic nezměnilo.“

„Ženská...“ začal výhrůžně, ale ať už chtěl říci cokoliv, jí k jeho umlčení stačilo jediné nedbalé gesto.

Vyjekl a s očima rozšířenými děsem se chytil za hrdlo.

„Správně bych ti neměla vrátit hlas už nikdy,“ podotkla, „ale cokoliv mi řekneš nebo bys mi chtěl udělat, není nic proti tomu, co ti v autě chtějí udělat jemu...“

Zachrčel a pak se s kašláním odvalil stranou. „Já... já... ehmm...“ začal, zatímco si zběsile masíroval hrdlo.

„Mlč,“ pronesla, zatímco si znovu zakrývala obličej, jak velel mrav. „Chci ho, a ty mi ho dáš. Pak odejdu, a ty se staneš Asgarovým nástupcem. Nikdo tvé postavení nezpochybní, můžeš mi věřit.“

Přikývl a pak pokynul pobočníkům, kteří se úzkostlivě snažili předstírat, že nic nevidí.

Povel k obsluhám raketometů dorazil během několika vteřin...

~ ~ ~

Farúk ibn Hadži Memmed se s křikem vyklonil zpoza balvanu a dvojici vyskakující z auta zasypal dlouhou dávkou ze samopalů. Každého jiného by rozcupovala na krvavou kaši, ale pro tyhle to bylo sotva víc než nepříjemnost. Na vlastní oči viděl, jak je zasahují projektily, jak jim rvou černé obleky na cáry, ale s nimi to ani nehnulo. Dokonce se ani nezastavili. Pak dvě kumulativní hlavice RPG udeřily do boku černého auta, a ani tomu se na rozdíl od již vesele plápolajících transportérů nic nestalo.

„Kulometry, pal!“ zaječel a počkal, až obsluhy dvou NSV promění okolí auta v smrtící zónu.

Jednoho z těch divných mužů, které Nasíma nazývala agenty, zasáhla dvojice projektilů do krku. Ten se rozprskl v krvavé mlze, která nevratně znečistila obleky jeho kolegů. Zasažený agent se s hlavou téměř oddělenou od těla zhroutil na zem. Teprve nyní se ostatní začali chovat normálně a rozprchli se po okolí.

Pak se zapojili do přestřelky a od té chvíle se už žádnému z rebelů nepodařilo přiblížit k autu na víc než deset metrů. Na každého stačila agentům jediná rána a k jeho zděšení vždy skončila uprostřed jejich čela...

Počkal, až obsluhy raketometů nabijí a agentům zakryjí výhled další exploze, a pak se rozběhl i on. Jako velitel musel, i když se mu do toho vůbec nechťelo. Kličkoval tedy alespoň jako šilený zajíc, aby jim co nejvíce ztížil míření, a pak sebou celý udýchaný praštil o zem. Byl jen o pár metrů blíž, a přesto se přitom cítil, jako by vyhrál první cenu v loterii.

Nějakou dobu trvalo, než se odvážil rozhlédnout. Ze svých mužů měl na dohled jen pět. Pár dalších se určitě krčilo někde vzadu za balvany, ale zbytek oddílu to měl za sebou. Zapochyboval, že až to skončí, bude mít jako Asgarův nástupce vůbec komu velet...

„Jsou dobří, co?“ zeptala se ho a on sebou vyděšeně trhl. Jak se jen dokázala objevit vedle něj, že si jí nevšimli oni ani on?

„V dávných civilizacích by je bez přehánění nazvali polobohy,“ pokračovala, ignorujíc jeho sykavě vyjádřený nesouhlas s takovým rouháním. „Ve skutečnosti jsou ale jen technicky vylepšení. Je to sice drahé, ale oni slouží nejbohatším a nejmocnějším mužům, ovládajícím tento svět.“

„Jsou to služebníci amerického Satana?“ zeptal se jí, využívaje toho, co do něj vtloukli během učňovských let.

Ušklíbla se. „Bývávalo. Už nějakou dobu je z něho jen takový čertík omezený na obezitu a vysedávání před holem. Tihle hoši jsou do morku kostí evropští...“

„To je mi jedno. Zemřou, ať jsou odkudkoliv,“ zavrčel.

„Jednou určitě, ale tady a teď? Pochybuji...“ utrousila. „Já chci toho jejich zajatce. Nic jiného mě nezajímá – a ani tebe by nemělo.“

Přikývl. Možná kvůli tomu cizinci přijde o všechny své muže, ale pokud by mu to mělo přinést Asgarovo postavení, byl odhodlán to udělat.

„Pokud jsi čarodějnice, zaříd', ať mě jejich kulky minou,“ zavrčel na ni a pak s tichou modlitbou na rtech vyrazil přiskoky k prokletému autu.

~ ~ ~

Otevřel jsem oči a zjistil, že sedím v autě a nemůžu si vzpomenout, jak jsem se do něj dostal. Paměť mi vrátil až nepříjemný svíravý pocit kolem krku. K standardní výbavě unijních vojců rozhodně nepatří šperky – a dokonce ani když je v nich dvacet deka semtexu. Semtexu!

Paměť se mi tím zjištěním okamžitě vrátila. Panebože! To snad není pravda. Jsem bůhvíproč zajatec nějakých pitomců, kteří po Afghu běhají v černých oblecích, a jeden z nich jménem Šestka mi na krk pověsil trhavinu.

Auto se dvakrát zhouplo a uslyšel jsem jakoby hodně vzdálené pufnutí exploze.

Náhle se otevřely dveře a na mé uši zaútočily ničím netlumené zvuky zuřivé střelby. Někdo mě neurvale vytáhl ven. Zvedl jsem oči a pohlédl na něj. Hm, my o vlku...

„Půjdeš se mnou!“ zavrčel na mě Šestka a trhl mnou tak, že jsem se bezmocně rozplácl na kamenité silnici.

„Nic nezkoušej, jasně? Jinak...“ varoval mě a pak se gestem pokusil vytvořit zdání exploze.

Jen zlomek vteřiny poté se na nás zaměřily mudžické raketometry a Šestce něco po průletu čelem odervalo zátylek. S vytřeštěnými zraky se skácel na zem.

Držel se mě tak křečovitě, že jsem mu musel třikrát vši silou dupnout na ruku, než toho nechal. Jiný by už byl po smrti, ale on na mě pořád pouлил oči a otevíral přitom pusku jako lekající ryba. Přeběhl mi z toho mráz po zádech. Co je proboha zač, terminátor?

Kulka mu ale poškodila mozek dost na to, aby se nemohl hýbat. Tak jsem už na nic nečekal a vydal se po čtyřech pryč. V prachu zvířeném explozemi tříštivých hlavic jsem zdolal metr, druhý, pátý, desátý... devatenáctý. Dvacátý!

Dosud netečná led dioda na mém obojku se náhle rozsvítila protivně červeným světlem. Když jsem udělal krok zpátky k umírajícímu kravaťákovi, zhasla. V poslední chvíli jsem si ale všiml, že zhaslo ještě něco – maličké světýlko vycházející ze silikonem zalitého implantátu, který mu vyčníval z mozku.

Zbývajících devatenáct metrů k tomu zmetkovi jsem překonal skokem. Skokem, a něco...

Nejsem žádný neurochirurg, ale snažil jsem se mu ten čip vyrvat z mozku co nejšetrněji. Na to, že to bylo prsty... špinavými... a v rychlosti... Určitě to přežije – a když ne, no, co se dá dělat.

Při mém druhém pokusu o odchod se už na dvacátém metru nic nerozsvítilo. Bodejť, když jsem čip měl v kapse...

Přidal jsem tedy do kroku a zapadl do první strže, která se mi namanula.

~ ~ ~

Farúk ibn Hadži Memmed vpadl do auta a zaklel. Horečně, znovu a znovu se rozhlížel po jeho interiéru, ale žádného zajatce, o kterém stařena mluvila, neviděl. Byl tady, to ano. Cítil z kůži potaženého sedadla i čerstvý pach nemytého mužského těla, který se nehodil k vizáži těch elegantů, a dokonce cítil i teplo pomalu unikající z

hladké, krémově světlé kůže. Jenomže pach a teplo po něčím zadku, to bylo málo. On chtěl toho chlapa. Chtěl ho přivléct k té zpropadené Nasímě a získat tak nezpochybnitelným způsobem vytoužené nástupnictví.

Pochopil, že se bude muset obejít i bez něj.

Otočil se na patě a klusem vyrazil zpátky. Když to přežije, získá Asgarovo postavení tím, že tu starou čarodějnici vezme stranou a s použitím kalašnikova jí vysvětlí svůj pohled na věc.

O to víc byl naštvaný, když zjistil, že zmizela...

~ ~ ~

Noční vojenský tábor se od denního zase tak moc neliší. V drátech napnutých kolem něj je pořád stejně voltů, miny taky nikdo nedeaktivoval a hlídky u kulometů propátrávají perimetry pořád stejně pečlivě, byť s noktovizory na očích. Dokonce ani ruch uvnitř opevnění se západem slunce neustane. V polních dílnách se to jen hemží desítkami mechaniků, snažících se zprovoznit poškozené stroje, aby mohly už nad ránem znovu vyrazit do akce. Na ošetřovnách pobíhají lapiduší a zajišťují transporty raněných do polních nemocnic a v kuchyni se vaří snídaňová šlichta pro mužstvo a rozpékají briošky pro důstojníky k ranní kávě.

Je to jedno velké lidské mraveniště a já doufal, že se v tom rumraji ztratím. Stačilo jediné – proklouznout branou. Vybral jsem si tu, kterou neustále pendlovaly nákladáky. Pokud nade mnou někdo znuděně mávne rukou, pak to bude právě tady. Navíc u bran určených pro transport vybavení a munice nebylo tolik scannerů a čidel.

Cítil jsem se jako idiot. Za svévolné opuštění stanoviště by mi hrozila kulka mezi oči. Ale co mohu čekat za svévolný návrat...

Krčil jsem se v příkopu u cesty, dokud před branou nezastavila kolona pěti nákladáků. Zatímco od prvního strážní přebírali dokumenty k nákladu, poslední zastavil mimo dosah reflektorů umístěných nad branou. Tak jsem k němu v předklonu vyrazil. Plachta našťestí nebyla zavázaná, takže jsem ji poodhrnul a škvírou se vyhoupl na korbu.

Že jsem si narazil ledviny o bedýnky s municí, ležící na podlážce, bych ještě rozchodil, ale to, že jsem mundúrem vyleštil i několik párů vysokých vojenských bot, způsobilo, že by se ve mně v tu chvíli krve nedořezal ani velmi nadaný řezník.

Poručík Arne Zvetkof, velitel roty C, si mě chvíli zamyšleně měřil a pak kývl na seržanta a dal mu tak na vědomí, že mi nechce vystřelit mozek z hlavy bez polního soudu. „Desátník Schlick, co?“ zeptal se mě a jeho němčina ho spolehlivě zařadila do druhé generace přistěhovalců z východu. „Z vycházky, panáčku?“

„Ja, Herr Leutnant,“ hlesl jsem, zatímco jsem se zvedal na nohy.

„A propustku máš?“

Zavrtěl jsem hlavou.

Dalším gestem rozpohyboval svého seržanta k odborně provedené osobní prohlídce. Žádný poddůstojník jí neodolá, protože bez zabavení nezákonného kontrabandu může mít jen sbírku mudžických turbanů a parazitů, což jednoho omrzí...

„Takže už je jasné, že žádnou propustku nemáš,“ pronesl pak poručík pobaveně. „Víš, co se stává dezertérům?“

„Já nejsem dezertér!“ pokusil jsem se mu oponovat. „Vždyť jdu do tábora, a ne opačným směrem.“

„To jako že seš dobrovolník, nebo co?“ zařval na mě seržant. Když ale poručík odmítavě zavrtěl hlavou, okamžitě ztichl.

„Já...“ začal jsem, ale pak jsem s překvapením zjistil, že to nebyl jen seržant, kdo zmlkl. Neslyšel jsem totiž ani hluk motoru, křupání vahou vozu drceného štěrku a ani tlumený hovor ostatních vojáků. Všichni na mě, včetně seržanta, který se zrovna nadechoval k vypuštění dalšího zupáckého moudra, strnule zírali jako sochy. Pak jsem pochopil, že to, co se ve skutečnosti zastavilo, byl čas.

„Jak... jak...“ začal jsem koktavě, ale poručík jen netrpělivě mávl rukou.

„Empíci na tebe mají zatykač,“ informoval mě. „Dezerce, útok na nadřízeného, spolupráce s nepřítelem, sabotáž a zřejmě i ohrožení světového míru,“ dodal ještě s úšklebkem. „Rozhodně jsi neztrácel čas...“

„Jsem nevinný,“ použil jsem obvyklou frázi, ale byly to jeho frčky proti mým, takže jsem si moc nadějí nedělal. „Plukovník to může potvrdit.“

„Ten byl nečekaně rychle převelen. Povýšení v poli. Jeden by mu záviděl. To ale není důležité,“ pronesl pak a k mému překvapení náhle nebylo v jeho výslovnosti ani stopy po nějakém auslanderském přízvuku. „Ti, co tě sbalili, byli agenti. Netvař se tak překvapeně. Našinci přece nemusím vysvětlovat, kdo je to agent, ne?“

Zřejmě to ode mě čekal, tak jsem jen zavrtěl hlavou.

„Nevím, proč po tobě jdou, ale jsem rád, že jdou po tobě, a ne po mně. V jednu chvíli ve mně byla docela malá dušička. Nás obdarovaných je totiž na základně s bídou půltucet a snažíme se moc nevyčínat. Proto nám tvoje popularita není zrovna po chuti, jestli mi rozumíš.“

Nerozuměl jsem, ale příkývnutí mě nic nestálo.

„Slyšel jsem, že si na vás počkali mudžici. Když jsi agentům upláchl, proč ses vracel?“

„Chci svoje věci,“ odvětil jsem.

Jízlivě se uchechl. „Jak znám agenty, ty už na cimře nenajdeš. Když na to přijde, jsou dokonale systematictí. Určitě je už sesbírali, dali do krabic a poslali do Bruselu, Ženevy, nebo kde to vlastně mají tu svoji centrálu...“

„Takže co mám dělat?“

„Musíš zmizet,“ odvětil. „Je tu pár chlápků, kteří mi dluží nějaké služby. Seženeme ti maskovací amulet, vhodné doklady a dostaneme tě do transportu. Zbytek už bude na tobě.“

„Ježíšek v srpnu? Co za to?“

Ušklíbl se. „Nic. Dělán to z pudu sebezáchovy. Když ses vrátil, vrátí se i agenti. A když tě budou hledat, hrozí, že přitom najdou i nás. No a z toho by mi asi nejvíc vadilo, kdyby našli mě. Mohl bych tě samozřejmě zabít, ale nezvěstný voják většinou vyvolává spoustu otázek. Takže ti raději pomůžu utéct.“

Když jsem byl dítě, agenti mi vyvraždili rodinu. Dvacet let poté pro změnu dopadla moji ženu Strážkyně jménem Ruth Kaminski. Sama by si ruce samozřejmě nezašpinila. Měla na to kata. Nechala ji setnout...“ dodal ještě hořce. Pak potřásl hlavou, jako by chtěl

zapudit vzpomínky, kterými se zabýval jen nerad. „Mám prostě slabost pro štvance...“

„Málem bych zapomněl,“ pronesl ještě po chvílce, dotkl se mého třaskavého náhrdelníku a něco zašeptal. Smrtící obojek mi s cvaknutím odskočil od krku, deaktivovaný a neškodný. Jakoby nic si ho schoval do kapsy.

„Cokoliv do tebe teď investuji,“ dodal s úsměvem, „mi tahle agentská hračka, když ji dám na e-bay, desetkrát vrátí...“

Pak velkopanský pokynul rukou a čas se znovu poslušně rozběhl.

„...nenech se vysmát, holenu!“ ječel na mě zase seržant. „Flákače a pacifistický buzny já poznám od pohledu!“

Věnoval jsem mu naprosto netečný pohled. Jeho tři frčky byly to poslední, co by mi teď mohlo nahnat strach.

~ ~ ~

Vysoký muž vstal z křesla, urovnal si oblek z pravé anglické vlny v ceně blížící se ročnímu příjmu středostavovské rodiny a pohlédl oknem ven na město zářící do noci jako drahokam. V takových chvílích si rád představoval, že to je jeho město, i když ve skutečnosti patřilo organizaci, které pro změnu patřil on. Bylo mu čtyřicet šest a z toho dvě třetiny času strávil v Agentuře. Než se stal agentem, odkroutil si pekelný přijímač, který nezvládl každý druhý aspirant, a pak i roční pobyt na klinice, kde z něj konečně udělali toho, kým je nyní. Z třiceti, které do kliniky přivezly diskrétně vyhlízející dodávky, jich po roce odešlo hlavním vchodem šestnáct. Ostatní to nezvládli. Nevěděl, jestli skončili pod trávníkem na zahradě, nebo v kotelně, proměnění na dvě lopaty popela a něco amalgámových plomb.

Další roky poctivě šplhal po příčkách firemního žebříčku. Začínal v zaplivané pobočce v Marseille, ale brzy se přesunul dál a výš – Paříž, Londýn, Brusel. Sbíral pochvaly, povýšení a kladné body při každé příležitosti, a pokud mohl, vždy dokazoval bezbřehost své loajality.

Jenomže se zkušenostmi přišlo i prozření, a když se stal Jedničkou, prvním agentem centrály, nevěděl, jestli to má považovat za poctu, nebo za prokletí. Viděl, jak dopadl jeho předchůdce, jak se

s kulkou v hlavě zřítíl v recyklační stanici do kádě s enzymy, a jeho životu to dalo novou perspektivu. Pochopil, že s mocí neroste jen odpovědnost, ale i riziko pádu, a že i na něj v případě selhání čeká podobná káď nebo hluboká jáma a nad ní zaparkovaný domíchávací plný betonu.

Lóže byla spolkem nejmocnějších a nejbohatších mužů, kteří si rozdělili svět, aby byli jeho neomezenými vládci. Nic pro ně nebylo nemožné. Jediným gestem dokázali pokácet trůny a vyprázdnit prezidentské paláce či parlamenty. Války, převraty i puče – to vše podléhalo jejich příkazům a povolením. Bylo jedno, které se psalo století. Rody těchto vládců tu byly pořád, a pořád byly stejně mocné. Říkalo se jim různě – Illumináti, New World Order nebo Lóže, ale jejich skutečný vliv neznal nikdo mimo struktury organizace a ti, kdo v nich už byli, zase nepromluvili...

Sloužil jim, a současně se jich bál. Věřil ale, že Evropa po tom, čím si prošla, pevné vedení potřebuje. Tři proběhlé hospodářské krize a čtvrtá přicházející zdecimovaly ekonomický potenciál celého kontinentu a obnažily dávné sociální rány až na dřevě. Přistěhovalectví se změnilo v exodus a pak přišly války. Ty lepší se týkaly stále se tenčících zdrojů, horší měly zabránit přílivu dalších hladových krků. Dnes už i historici připouštějí, že to bylo nezbytné, protože miliony nepotřebných by byly přítěží dokonce i pro zdravou ekonomiku, natož pro hospodářství zničené recesí a všemožnými spirálami, počínaje tou inflací.

Vzpomněl si na rodiče stojící v nekonečné, hadovitě se vinoucí frontě na podporu. Lóže možná nebyla vždy na té správné straně a její financování autokratických režimů, počínaje Hitlerem a konče Pinochetem, patřilo ke stinnějším momentům její historie, ale účel, pro který vznikla, správný byl. Svět nemůže pořád balancovat na pokraji anarchie a zkázy...

Displej jeho stolního počítače se náhle probudil k životu. Tvář na něm sice patřila podřízenému, ale bylo v ní něco, co ho přimělo k ostražitosti.

„Co se děje, Čtyřko?“

„Dorazilo hlášení istanbulského týmu. Cíl byl podroben extrakci, ale zmizel během převozu na letiště. Kolona byla přepadena

domorodci. Zjišťujeme, jestli jim někdo ze základny nedal tip. Informace jsou neúplné, ale podle všeho měli těžké zbraně. Šestka a Desítka jsou mrtví...”

„Nějací anomálové?“

Přikývl. „Měli jsme v té době nad Afghánistánem satelit. Technici právě vyhodnocují údaje, ale na snímcích je mezi postavami přinejmenším jedna...” Na displeji se objevil obraz. Uprostřed bojujících, kouře a výbuchů se na zemi krčila jedna evidentně ženská postava, jejíž obličej se rozplýval jako obraz poltý ředidlem.

„Máme její identifikaci?“

„Ano. Počítač ji s pravděpodobností osmaosmdesáti procent identifikoval jako Nasímu. Podle údajů databáze afghánské okupační správy je to nějaká čarodějnice napojená na povstalice, ale...”

„Ale?“

„Počítač projel i evropské databáze anomálů a ze ženevské centrály přišla další pozitivní identifikace. S pravděpodobností na devadesát procent jde o Ruth Kaminskou. Existuje možnost, že jde o softwarovou chybu a bude nutno informovat vývojáře o nutnosti záplaty... nebo je možné, že...”

Jednička udeřil pěstí do opěradla křesla. „...že se nám podařilo konečně zjistit, kde se ta zatracená čubka tak dlouho skrývala,” dodal za podřízeného. „Dobrá práce,” dodal ještě. „Vytvořte informační oběžník pro všechny týmy.”

Volající přikývl.

„A co náš cíl?“

„Právě jsme rozjeli pátrání. V okruhu deseti kilometrů pokrýváme oblast vlastními silami, spoléháme i na místní orgány. Spolupracují víceméně spolehlivě. Nabídlí jsme jim totiž opravdu velkorysou odměnu.”

„Je vám, doufám, jasné, že až pan Krupp zjistí, že nám utekl – a on to zjistí velice rychle – nebude z toho nadšený a následky si pak poneseme všichni...”

Muž na obrazovce přikývl. „Rozumím. Vynasnažíme se ho zase co nejrychleji najít. Čtyřka konec,” dodal ještě a obrazovka potemněla.

~ ~ ~

Nový Kábul se v žádném ohledu nedá srovnávat s tím starým. Navíc, když bylo něco už před lety vymazáno z povrchu zemského, možnost srovnání je diskutabilní. Tohle město bylo postavené na zelené louce podle plánů zadaných a rozpracovaných do poslední kadibudky. Architekti celé Evropy naprojektovali ulice, domy, infrastrukturu, vládní úřady i diplomatickou čtvrť ježící se zbraněmi víc než bitevní loď, a peníze poskytl Brusel formou daru afghánskému lidu, který kontroval dary v podobě železné rudy, mědi, dalších kovů a práv na jejich těžbu na hodně, hodně dlouho... A to bylo něco, po čem na suroviny chudá Evropa skočila jako slepice po flusu.

Než se město dostavělo, dárky tekly oběma směry, až překupníkům lezla eura i ušima.

Dnes už je Kábul dostavěný, a co vím, našlo se v něm místo i pro pár domorodců, což je s podivem, když uvážíte, kolik je tu zastupitelství nadnárodních koncernů, vlád a taky kasáren.

Mým cílem ale nebyl hlavní bulvár Svobody a na něm se nacházející bary, tančírní a fastfoody. Dokonce jsem poté, co jsem vyskočil z kabiny nákladáku, který přijel ze základny pro novou várku munice, bez povšimnutí minul i tetovací salón, obležený zlinkovanými bažanty, toužícími po kerce s lebkou a blesky nebo s orlem prznícím holubici míru. Tu měl na paži i seržant Horváth a podle mě se její umělecká hodnota dost přeceňuje...

Měl jsem novotou vonící uniformu, na ní pár stužek za věrné služby a psí známky, které mi sehnal poručík Zvetkof. Prý se mu už nějakou dobu válely v kanclu, protože chlápek, kterému patřily, musel zůstat v Afghu na doléčení, poněvadž veřejné mínění nesnáší pohled na blázny slintající si na hrudník. Byl jsem u toho, když si s nimi na kompu hrál, a upřímně jsem doufal, že to bude stačit, protože ty dva plíšky s vyraženým jménem cizího chlapa mi měly zajistit cestu domů.

Kábulské letiště byl jeden velký chaos. Každých pět minut sem přilétalo letadlo plné lidí, zboží nebo vojenské techniky. Sotva se o ně někdo postaral, přistávalo další. Přistávací plochou se valil proud lidí, techniky, rakví i beden se všemožným materiálem. Pro veterány byl speciální koridor stejný jako pro zraněné. Zatímco pro nás už pohled na nějakou tu chybějící končetinu či orgán nebyl ničím

novým, plánovači z generálního štábu nechtěli předčasně zchlazovat nadšení čerstvých rekrutů, a tak je pohledu na nás, trosky, uchránili.

Mým cílem bylo dostat letenku a co možná nejrychleji zmizet. K tomu jsem potřeboval navštívit nezáživně šedou budovu s nápisem Odletová procedura. Když jí zdárně projdu, dostanu palubní lístek někam do Evropy. Doma je sice doma, ale vezmu cokoliv...

Nebyl jsem jediný, kdo potřeboval odletět, a tak jsem se poslušně zařadil na konec dlouhého, zuřivě se vinoucího hada složeného z veteránů. Polovina jich byla ožralá a druhá v rámci oslavy vlastního přežití dala přednost chemii. Střízlivý jsem zřejmě byl jen já. Měl jsem dobrý důvod – do zblbnutí jsem si opakoval svoji novou totožnost.

Trvalo to skoro hodinu, ale nakonec jsem stanul před znuděně se tvářícím empíkem.

Ten beze slova kývl k šnečím tempem se sunoucímu pásu, který zásoboval rámový scanner zavadly. Poslušně jsem na něj hodil bágel. V tomhle směru bylo mé svědomí čisté. Byly v něm jen dvě trička a jedny ponožky, které se mi podařilo někomu sebrat na ubikacích.

Empík počkal, dokud mu obsluha scanneru neodkývne nezávadnost obsahu, a pak mi milostivě povolil přechod do vyššího levelu – mobilní rentgen. Tím jsem pro změnu prošel já. Taky žádný problém.

Nejhorší možností byla osobní prohlídka včetně ověření pravosti dokladů. Ta se měla dělat namátkově, ale za hodinku postávání ve frontě jsem odhalil empíkův systém. Za každého vojáka, který k němu přišel, si udělal na papíře čárku a při desáté odvelel nešťastníka na hloubkovou kontrolu zahrnující i předklon a zakašlání s trenýrkami staženými pod kolena.

Já se vyměnil s tím a oním, jednou si odskočil na malou, a ejhle – skončil u něj sedmý.

„Tak kam?“ zeptal se mě, pohrávaje si přitom v rukách s elektronickým perem.

„Cieszyn. Polský sektor,“ odpověděl jsem tak, jak jsem se poctivě nabífloval.

„Jméno?“

Jako bažant bych se vypjal do pozoru a vyštěkl ho jako na přehlídce. Jako veterán jsem přenesl váhu z nohy na nohu a odvětil: „Janusz Kowalewski.“

„Polák?“

„Ne, eskymák,“ odvětil jsem a hned si vynadal za prostořekost.

Dobře pět minut se elektronickým perem přehraboval v nabídce databáze a pak zakroutil hlavou. „Eskymáka tu nemám.“

„Polák,“ odvětil jsem s úlevou a podal mu psí známky.

Přikývl. „A takhle tu můžeme zkejsnout na hodně dlouho...“ zamumlal suše.

„Takže,“ pokračoval pak protáhle, když si otevřel moje záznamy. „První túra je za tebou. Už víš, co dál? Na vysokou mi připadáš docela starěj.“

Ušklíbl jsem se. Spousta mladých se nechala nalít, aby jim pak armáda z veteránského fondu zaplatila vysokou, ale dva roky v Afghu ze spousty z nich udělaly realisty a ze zbytku hnojivo.

„Práce je teď málo,“ pokračoval přátelsky. „Tak považuj, jestli nebude lepší dát si ještě jeden nebo dva turnusy. Pevnej plat a pojištění, to přece není k zahození...“

Zákon ti dává měsíc na rozmyšlenou. Když to uděláš, dostaneš náborový příplatek, placený měsíc na vyřízení všech záležitostí a jistotu, že ti zůstane hodnost i specializace.“

Letmo okouknul symbol pěchoty na mém rukávu a zašklebil se. „Tak vo tuhle, ehm, specializaci se fakt bát nemusíš...“

Zavrtěl jsem hlavou.

Zašklebil se. „No, každý je svého štěstí strůjcem.“ Natůkal do tabletu několik slov a nahrál je na mé – Kowalewského – známky. „Civilem budeš, až se ohlášíš u domovské posádky k demobilizaci. Vrátiš jim psí známky a necháš si reaktivovat ID čip. Pak můžeš vyrazit na pracák, protože o slušnej kšeft nezavadiš...“

„Stačí, když mě pošleš domů,“ řekl jsem mu na to.

„Tak s tím bude krapet problém,“ utrousil. „Dostali jsme letos míň peněz. Kdybys to podepsal na další túru, nějaké by se našly, ale takhle...“

„Já ale musím jet do Ostra... ehm, do Nových Katowic.“